

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΣΗΜΕΙΩΣΟΥΛΕΣ

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ : « ΑΚΤΙΝΕΣ Ν. »

Σ' ένα σακκουλάκι έχουμε ρίξει όλα τὰ εἶδη τῶν σκη-
νικῶν ἔργων κι ἀνακατεύουμε γιὰ νὰ τραβήξουμε — σὰ στὸν
Κλύδωνα, ἕνα.

Ὁ συγγραφεὺς τῆς « Πολυγαμίας » μὲ τὸ νέο του ἔργο
μᾶς δίνει ὅλα τὰ στοιχεῖα τοῦ θεάτρου μαζεμένα σὰν ἕνα
εἶδος « ποπουρί » ὑπερέττας. Ὅ,τι ζητήσετε, ὅ,τι πιθυμή-
σετε, ὅ,τι σὰς ἀρέσει, τὸ βρίσκετε στὶς « Ἀκτίνες Ν. ».
Χοντροκομμένη φάρσα, ἡ δεύτερη σκηνὴ τῆς πρώτης πρά-
ξης, μεταξὺ Κωστή καὶ Κωστάκη ἐξαδέρφου, ποὺ ζητάει
ἀπὸ τὸν πρῶτο νὰ τοῦ δανείσει τὴ γκαρσονιέρα γιὰ νὰ
φέρει τὴ Δ, δα Κωστούλα καὶ δὲν τὸν ἀφίνει νὰ φάει. Κο-
μειδύλλιο, οἱ ἐρωτικὲς ξομολόγησες, τὰ πρόχειρα στεφα-
νώματα στὶς σκηνὲς Κωστή μὲ Κωσταντινιά καὶ Κωστή
μὲ Κωστούλα. Δράμα τῆς παλαιϊκῆς σχολῆς, μὲ τοὺς μο-
νότονους μονόλογους τοῦ Κωστή. Ὀνειρόδραμα, τὸ φιλά-
λε τῆς πρώτης πράξης, ποὺ ὁ Κωστής νείρεται, καὶ ἡ αὐ-
λαία πέφτει, ἀργά, σιγαλινά, ἡρεμα. Ἰλαροτραγωδία, ἐπι-
θεώρηση, ἔργο ἀκατάλληλο διὰ δεσποινίδας καί... ἄντρες.
Τραγωδία καὶ ἡ συνολικὴ πνοὴ τοῦ ἔργου μὲ ἐναίσιμη
ιατρικὴ διατριβή. Οἱ « Ἀκτίνες Ν. » ἡ ὑπερξενοπουλικὴ
ψυχιατρικὴ μελέτη : Πῶς ἕνας ἄνθρωπος, ἐνῶ στὸ κάθε τι
τοῦ ἐξωτερικοῦ του, ἡ ἀσκημιὰ τοῦ προσώπου, ἡ προστυ-
χιὰ τρόπων κτλ. χύνεται ὁ ἀρνητικὸς ἠλεκτρισμὸς, ἡ ἀπο-
κρουστικότητά, κατορθώνει μὲ τὸ θετικὸ ἠλεκτρισμὸ ποὺ
ἔχει ἐσώψυχά του καὶ τὸν ὅποιον ἐκπέμπει διὰ τῶν « Α-

κτίνων Ν. » νὰ γίνεται ἀρεστὸς καὶ κατακτητὴς τῶν γυναι-
κῶν. Νά, ἡ θέσε τοῦ ἔργου, ποὺ στριφογυρίζουν οἱ διά-
φοροι Κωστήδες. Ἡ βασιλεία τῶν Γιάννηδων λήγει μὲ
τὸ νέο ἔργο τοῦ κ. Ξενοπούλου, μὰ οἱ : Κωστής, Κωστά-
κης, Κωσταντινιά καὶ Κωστούλα, δὲν μποροῦν νὰ σκαρώ-
σουν ἔστω καὶ μισοῦ κοκκόρου γνώση καὶ νὰ στεριώσουν
τὴ νέα βασιλεία τῶν Κωστάκηδων.

Οἱ « Ἀκτίνες Ν » εἶναι ὅ,τι θέλετε, μὰ μόνο comedie
δὲν εἶναι, ὅπως τὴ βάπτισε ὁ συγγραφεὺς τους. Ἀλήθεια,
εἶναι πολὺ ἄτυχος ὁ καημένος κ. Ξενόπουλος, Δὲν εἶδατε
ποῦ καὶ τὴν « Πολυγαμία » βρέθηκε στὴ δύσκολη θέση νὰ
τὴ βαπτίσει Κομωδία — Φάρσα ;

Οὔτε ἡ δροσερότητα, ἡ φυσικότητα τοῦ διαλόγου ποὺ
χαρρακτηρίζει ἄλλα ἔργα τοῦ ἴδιου συγγραφέα, βρίσκεται
σ' ὁ νέο του. Λογοπαίγνια ἄνοστα καὶ πολυειπωμένα. Τὸ
μόνο του προτέρημα εἶναι ὅ,τι ξέρει καλὰ τὴ σκηνὴ ἀφοῦ
κατορθώνει μὲ δυὸ ἀερόλογες πράξεις νὰ κρατάει, ἔστω
καὶ σὲ ληθαργώδη κατάστασι, τὸ κοινό.

Οἱ Ἀκτίνες Ν. τοῦ Κωστάκη ποὺ μαγνητίζουν τὶς
γυναῖκες, εἶναι οἱ ἴδιες ἀκτίνες ποὺ μεταχειρίζεται ὁ κ.
Ξενόπουλος : ὑποχωρητικότητες, ἐπιδεξιότητες, μελιγαλι-
σμοί, ἐλεγειακοὶ τόνοι : « Ὡ τὸ Σεβαστὸν κοινὸν τῆς πρω-
τευούσης, τὸ ἔργον μου ἐπειδὴ εἶναι ὑπέροχον θὰ ὑβριστεῖ
ἀπὸ τὴν γνωστὴν κλίκαν... — γιὰ τὶς πιένες καὶ τοὺς θορύ-
βους ποὺ τὸν ἀναδεικνύουν μεγάλο θεατρομάρτυρα καί...
συγγραφέα.